jäi niisama kullemise pääle, sest et ütske parembat nõuwu es mõista kitta.

Wiimate juhateti teda wastse tohtre manu nink kiteti teda kiik teedwat, mast tema toop raha jälle kätte. Nikas krahw wõt seda nõuwu kuulda, sõit õkwa külla, kos tohter Ilmatark elli, kõnel tälle oma kurba lugu üles nink pallel, et esand temaga üten tules wargid awalikus tegema. „Kül iks," koste tohtre esand, „ent minu matska peap ka üten tulema!" Her es päse kohegi, pidi wana risule pärraandma nink tohtre perenaist ka uhke tõllaga mõisa wiima. Mõisan oli just laud katetu nink her pallel Wähe esandat sööma. Wähk koste: „Olge terwe kutsumast," wõt oma perenaist siilust kinni nink iste temaga kõru lawwale.

Kui edimäne teener edimätse ruwwaga sissetuli nink nakas ümberpakma, sis oli Wähe esandal hä meel, mõtel, mitu kallist rooga ta täämba saas nahka panema, zuskas wanamoorile külge nink ütel hiljakese: „Kae, matska, se om edimäne!" Teener kuuld neid sõnu, mõtel, et tema teda wanamoorile edimätses wargas tähend, rühk taresi perekambre nink ütel omile seltsimehile: „Oh sa põrglane tohter! yra jo teed kiik meie teku, ütel minnu edimätse warga olewat." Tõine teener läts tõise ruwwaga sisse. Tohter and omale perenaisele jälle wommi: „Kae, kullakene, se om tõine!" Teener hirmuga taresi wälja, ütlep tõisile: „Jah, tõtest', minnu ta tundse ka sedamaid ära! Mihel om kiik awalik nink meie peame huka minema.". Kolmas teener tuli wabisen kolmandama liwwaga sisse, kos her oli lasknu wähki sissepanna nink mes walge linaga oli kinnikatetu, et her tahtse tohtert weidikese kaia, kas ta peas kiik ärateedma. Her küüsse: „Armas tohter Ilmatark, kui teil ütske asi teedmata ei ole, kas te wõite oman suuren tarkusen tunnistada, mes roog se kinnikatetu liwwa sisen om? Mihel oli kitsas käen, es tiija midake, mes ütelda, muud kui ots kõrwa tagant nõuwu nink puhkas ennege: „Oh ma waine Wähk!" — „Noh," ütel her, „nüüd om awalik, et teie, armas tohter, kiik salausi äratiijate; jo teil sis ka wõimalik om, minu raha mulle kätte saata!"

Kui tohtre esand willand oli söönu nink joonu, läks ta ära tõiste kambre omast raamatust nõuwu otsma. Sinna läts kolmas teener salaja tälle pärra, peit henda üte tühja kappi nink wahtse säält, mes esand sääl kambren kül tahtnes teta. Tohter wõt aabitse puhust, ots nink ots oma kikast, ent es lewwa. Wimate ütel paha meelega: „Sa olet omete sisen; kül ma sinnu kätte sa!"

Teener kuuld neid sõnnu, mõtel, et tohter temast kõnelep, tuli wäristen kapist wälja, sate tema põlwile maha nink pallel: „Kulla, ausa tohtre esand, halestage meie pääle nink andke meile andis! Meie tahame raha kiik täwweste kätte tuwwa; ent ärge andke meid ülesse, meie tasume teile seda häädteku ausaste!" Kas asja niidade käüwa? mõtel Wähe esand nink ütel poisi wasta: „Oh sa wiimane kisija sust! Es sa ole wäärt, nink sinu seltsimehe ka, et teid kiik wõlla otsa puuwasse! Seekõrd ma taha sulle weel andis anda; ent hoija henda, et sa edispäide enamb säärast asja ei julgu teta!" Raha wõt Wähe esand kiik poisi käest wasta, weije herra kätte nink saije hääd tasumist se eest.

Kiigil oli hä meel: mõisnikul, et oma raha kätte saije; wargil, et terwe nahaga pääsiwa; ent eśiäralikult tohtre esandal oma wanamooriga, et hä tük raha oli ärateeninu nink suurt auwu weel pääle kauba. Teeda muidugi, et tohter Ilmatark kuulsas mihes saije kodun nink muial ka, nink kui ta ei ole ärakoolu, sis elap ta parhillake weel. M.